

De dood van Diana

6-11-1997

Verscheidene mensen hebben ons de afgelopen tijd gevraagd hoe wij in Papoea Nieuw Guinea het nieuws over de dood van prinses Diana hebben doorgekregen. Door het tijdsverschil en stom toeval vernamen we het waarschijnlijk eerder dan veel mensen in Nederland. Dat kwam namelijk zo.

Zoals bijna iedere zondag hadden we gezwommen in het zwembad bij een hotel. We waren juist onze consumpties aan het afrekenen in de airconditioned bar toen een beschonken type op ons afstapte. „Lady Di is dood, hartstikke dood”, zei hij. Hij zag groen van de drank, maar dat kwam misschien ook wel door het tl-licht.

We vroegen of ze ziek was geweest. Welnee, zei hij, gewoon door een auto-ongeluk. Hij had het zojuist op CNN gehoord. We reden naar huis en zeiden tegen elkaar: goh, prinses Diana is dood.

Maar, zei Ariane, hij was wel heel erg dronken, dus misschien is het niet waar. Televisie hebben we niet dus we konden het niet verifiëren en om daarvoor nu naar Nederland te bellen ging ons wat te ver.

De volgende morgen kocht ik een krant. Op de voorpagina stond een grote foto waarop prinses Diana zoetjes lachte. Het curieuze onderschrift luidde: *Princess Di in happier times*. Toen wist ik wel bijna zeker dat ze dood was.

Op de vakgroep kwam ik verschillende Australische collega's tegen die er behoorlijk beduusd van waren. „Must be an incredible hard time for the Royals” was het

commentaar en er liep ook een collega met een zwarte band om de arm.

In Australië is de koningin van Engeland het staatshoofd en ze zijn er nogal koninklijk gezind. Ook in Papoea Nieuw Guinea is de Britse koningin het staatshoofd, maar er waren niet zoveel Papoea's onder de indruk van de dood van prinses Diana. Sommige studenten zeiden dat het haar eigen schuld was. Was ze namelijk

men hadden. Ja, men had wel wat op het provinciale radiostation gehoord maar het was ze niet helemaal duidelijk. Was het nu de zus van de koningin of haar dochter? Nee, zei ik, de ex-schoondochter. Oh, die ja. Zat ze in een vliegtuig of in een pie-em-vie (*pmv* — *public motor vehicle* — de bus), vroegen ze toen. Nee, in een Mercedes Benz. Oh ja, in zo'n vrachtauto met een ster voorop. Ja, met zo'n ster voorop en daarmee zijn ze heel hard tegen een betonnen wand opgereden. Nou, dan zullen ze wel flink bezopen zijn geweest, dacht men. Nee, ze ik toen, dat zijn nette mensen die hebben een chauffeur en die mag helemaal niet drinken. Koud 24 uur later wist de wereld wel anders toen het nieuws kwam van die dronken chauffeur.

Er werd nog een tijdje over drank, beton en sterren gekwebeld, toen iemand zei: nou, het is toch helemaal niet erg want ze had toch aids. Hij wist het zeker want met zoveel vriendjes en al dat gerommel was daar geen ontkomen aan. Het was dus eigenlijk maar beter dat ze dood was, want dan kon ze ook niemand meer besmetten.

Daarmee was het afgelopen en vervolgden we onze normale gesprekken over het uitblijven van de regens, de lage opbrengst van de zoete bataat, en het gebrek aan medicijnen in de kliniek. Juist die nacht was er daardoor weer iemand gestorven. Ik geloof dat dat CNN niet gehaald heeft.

ALFRED HARTEMINK

WILDVREEMD

bij haar man gebleven dan had dat nooit hoeven gebeuren.

In de middag ging ik naar de proefvelden. Die zijn gelegen op zo'n half uur rijden van de universiteit. Het is er afgelegen en de huizen hebben stroom noch water, laat staan zoiets als CNN.

Terwijl we grondmonsters namen in de zoete bataatvelden, vroeg ik of ze het nieuws vernoo-